

frivillige Overenskomfter og Vedtægter, Sygefafferne i Tilfælde af Misbrug let kunne ændre disse Regler og modificere dem efter de bestaaende Forhold. Dette er man i Princippet fgaet ind paa i Landstinget; dog har man ladet en Del af Paragraffen blive staaende, nemlig den, som hjemler Medlemmer af en Sygefasse, som enten ophører, eller som mister Anerkendelsen, fordi den ikke længere har det Minimum af Medlemsantal, der forlanges, Ret til at optages i andre anerkendte Sygefaffer, uanset hvad Betingelserne ellers kunne være med Hensyn til Alder, Helbredstilstand osv. Det følger af sig selv, at jeg fud fra det Standpunkt, hvorfra jeg tidligere har talt, angaaende dette Punkt kun kan anbefale Vedtagelsen af den af Landstinget gjorte Ændring.

Underledes forholder det sig med § 11, som omhandler Statsbidraget, hvor der jo er en mere væsentlig Ændring, idet Statsbidraget er begrænset til en fast Sum af en halv Million. Dette er naturligvis ikke overensstemmende med dette Tings Ønsker, men jeg tror ikke desto mindre, at man ikke bør tillægge denne Ændring for stor Betydning, ligesom der jo allerede i den af Landstinget afgivne Betænkning udtrykkelig er henvist til, at, naar det Tidspunkt kommer, da denne Sum ikke længere maatte være tilstrækkelig til i øvrigt at opfylde Bestemmelserne, maa det blive Lovgivningsmagtens Sag at tage under Overvejelse, hvorledes man vil tilvejebringe de fornødne Midler. Der er af § 11 udgaaet en Bestemmelse, som ligeledes var vedtaget her i Folketinget, om en Udgang for Kommunerne til at betale Medlemsbidrag for saadanne Medlemmer, som ikke antages at kunne betale Bidraget selv. Dette er udeladt i Landstingets Affattelse. Lovforslagets § 12 indeholder de Bestemmelser, der give Udgang til nedsat Betaling i Sygehuse for Medlemmer af Sygefaffer. Der er foregaaet et Par Forandringer, af hvilke den ene vejer til den ene Side, den anden til den anden, idet nemlig den Ret, som var hjemlet Børn under 15 Aar til at nyde fri Sygehusbehandling efter et Aars Forløb er bortfaldet, saaledes at Børn behandles lige med Sygefaffens øvrige Medlemmer. Smidlertid er der paa den anden Side tilføjet en Bestemmelse om, at denne nedsatte Betaling for Sygehus skal gælde i lige saa lang Tid, som et Medlem af en anerkendt Sygefasse overhovedet nyder Hjælp af Sygefaffen. I Folketingets Affattelse hed det nemlig kun: saa længe det paagældende Medlem nyder fuld Hjælp af Sygefaffen. Naar de Herrer

ville se efter i de senere Paragraffer, vil man finde, at der er foregaaet en Ændring saaledes, at fuld Hjælp kun betinges i 13 Uger, medens der er Udgang til Nydelse af delvis Hjælp — særlig tænkes paa Lægehjælp — i ikke mindre end 60 Uger i Løbet af 3 Regnskabsaar. Ved denne Bestemmelse udvides Udgangen til nedsat Betaling eller gratis Optagelse paa Sygehus til at gælde familige 60 Uger i Løbet af 3 Regnskabsaar. Dette er utvivlsomt en Forbedring ved Loven. I § 15 er der en Kættelse, som vistnok ogsaa er fornøden. Det hedder i Forslaget, som det blev vedtaget her, at Sygefassebestyrelserne skulde inden Udgangen af Januar Maaned have indsendt de fornødne Medlemslister og Anmeldelser; men det hedder ikke, hvad der skulde ske, hvis de ikke gjorde det, hvad Følgen deraf maatte blive. Indirekte maatte man slutte, at, naar den Anmeldelse ikke fandt Sted, saa vilde den paagældende Sygefasse miste Udgang til Statsbidrag for det paagældende Regnskabsaar. Det er udtrykkelig udtalt i Landstinget, men dog i en saadan Form, at jeg tror, det fra alle Sider vil opfattes saaledes — og jeg skal henstille til den ærede Minister at udtale det udtrykkelig — at, naar det hedder, at Sygefafferne miste Krav paa Statsbidrag for det paagældende Regnskabsaar, hvis de ikke inden Januar Maaned have indsendt deres Liste, saa ligger deri, at de ganske vist ikke have bestemt retslig Forordning paa Statsbidrag; men det er ikke udelukket, at naar de kunne give gyldige Grunde for en mindre Forsømmelse ved Indsendelse af Anmeldelse, kan der ikke desto mindre tilstaa dem Bidrag.

Det næste Punkt er af større Betydning, idet Landstinget har gjort en Kættelse, som ikke vil blive hilst med Tilfredshed her i Tinget, det er i § 17, hvor man har fraveget, hvad man her vedtog under Forhandlingen i Aar, at Sygefaffer ikke skulde være forpligtede til at yde Lægehjælp lige saa lidt som Medicin, men at de skulde yde en Hjælp, der i Penge kunde værdsættes lig med 1 Kr. daglig. Saaledes var Forslaget affattet her. Landstinget er paa dette Punkt vendt tilbage til Regeringsforslaget, altsaa paalægger det ikke Forpligtelse til at yde fri Medicin, men derimod at yde fri Lægehjælp og Sygehusbehandling. Paa den anden Side er Pengehjælpen nedsat til 40 Ore; idet Minimum af Hjælp skulde være Halvdelen af Arbejdsfortjenesten en Dag, halv Dagløn, og de Herrer ville se, at forudsætter man en Dagløn af 2 Kr. om Dagen, vil en halv Dagløn være 1 Kr., og ud over det skulde altsaa ydes fri Lægehjælp og Sygehus-